

dat de vrouw gehoorzaamheid verschuldigd was, niet aan haren man, maar aan haren vader.

En de *potestas* zelve, die geoefend werd, hetzij door den vader, hetzij door den echtgenoot, werd zeker allerm minst beschouwd als eene macht van God gegeven, om in Zijnen Name zelfstandig te worden bezeten, als voorstelling tevens van Zijn souverein, alleen wezenlijk, eeuwigdurend gezag, — maar veeleer als een uitvoeisel, als openbaring der menschelijke persoonlijkheid zelve.

Er zijn alzoo wel punten van verschil tusschen hetgeen Gods Woord ons omtrent het huwelijk leert en de opvattingen, die deswege te Rome gangbaar waren. Ja waarlijk, terugkeer daarheen ware verlag ing van het huwelijk, vernedering van de vrouw, het een en het ander te schuldiger voor een volk met de kennis van Gods Woord eenmaal zoo rijk bedeed.

Maar desniettemin kunnen we toch van de Romeinen leeren. Echtscheidingen waren oudtijds niet menigvuldig. Zoo was de toestand, als nog aan plichtsbesef ook bij het huwelijk eene eerste plaats gegund werd.

De liefde kan voor het huwelijk nooit een hechte grondslag wezen. Grondslag voor het huwelijk en daarin voor de liefde, is en blijft, van den aanvang der schepping tot de laatste huwelijksband wordt losgemaakt, het woord van onzen Bijbel: »zij zullen tot één vleesch zijn.»

Voorts geroepen kortelijks de lotgevallen te verhalen, die onze Hoogeschool in den nauw gesloten jaarkring wedervaren zijn, mag ik van veel stoffe tot blijdschap gewagen. Ai, mij! dat zij niet onverdeeld is.

De draad onzer geschiedenis leidt door eene groeve heen, die we, nu een jaar geleden, reeds half gedolven zagen, maar toch met